

30 minut poezie
třicet nádechů podzimu

žádné jaro, žádné slunce
melancholie zimního doteku

jen zastavení před rozběhem
nádech výdech

jenom tak pousmání

a seznam výsměchů
osob co je máme tuze rádi

až je nemilujeme
a 31 minuta opět všednost

dnů, které vejdou
v zapomnění

jako tento

Tep srdce za stolem
tlukot horkého jablka
sykot hada
šepot lidských hlasů

var bramborové polévky v hlavě
obracení neviditelných stránek
hned zde, či jinde, támhle

tiché probouzení sebe sama
tiché rozjímání hnedle z rána
šepot možností které tě
v úžas přivádějí a znovu do klidu

pokaždé sám, byť v partě
pokaždé unaven, byť vzácně
pokaždé na rozkrájení bez nože
a na pusu pokaždé stále čekající

Stůl,
dubový - bukový
dřevo němé
však
na podzim stromoví očima promluví

vždy magickou silou silnou neměnnou
mně přikáže se posadit

a venku varhany vlasů
stromů vábení s větrem z luk
křik který rozeset nese se prostorem
a míchá se s průzračností a chvěním
okenních tabulek
ono vábení
mě donutí se posadit
a začít psát

náhle chci čas opět rozehrát
a podělit se o svou svatozář
i s někým jiným
kterého ještě neznám
a on nezná mě

- Proč jsou mé básně
tak smutné

proč když kvetou a mluví nahlas
proč řvou
já si jehly do srdce píchám

proč brečím a neříkám
proč sténám

když maluji krásu všední
jako bych usínal

oproštěn záští světa materiálního
proč musím si sednout ke stolu dubovému
a pavouček jen jednou jedenkrát
do roka se přijde jenom ukázat
    posel zítřka
sám sebe se ptám, když slzím

Podzim nezměním
i kdybych chtěl

podzim malíř výjimečný

uplácává mi hrad z písku
pestrobarevnou paletou listí
na stromech náhle zvěčněných
v hrobovém tichu

podzim nezměním
i kdybych chtěl a prosil ho

ať větve ať listí ať květy
neváže
v pohřební věnce duší
dávno zmizelých
z obzoru kvítí

a jak ho miluji za světla
tak ho nenávidím v noci

když potají vedle mě ulehá
se vzpomínkami na mé bližší

bere mě za ruku
a tiše beze slov
všechno mi řekne

je v hlavě mé
je v rukách v nohách
je všude

a především v očích mých

já smutně mrhám slané slzy
jako psaníčka pouštím po řece času

tam odkud není návratu

rozsvětluji bludičky stínům
tam na konci mezi loukami
u lesa
blíže jednou se vrátivším
napořád

nočním chmurům – stínům

Nemoci jsou
zajatci v našem těle

číhají a nechce se jim
jenom tak sedět ležet

nemoci jsou

bojovníci poražených kmenů
vždy na koni
vždy
z úkrytu připraveni
porazit slabou stranu

ztečí zdolat zeď
bezdnou hlubinu poznání

Na bradě chlup
v zubech kus masa
rty mají smyslnosti plná ústa

na bradě mlíko
v očích lesk světa
poznáním kráčíš k lepšímu zítřku

teď na sebe myslím
neznám tvoje jméno
a je ti o hodně méně
nežli mně

nikoliv sentimentalita
a v žádném případě smutek

to přítomnost se dívá
kde zůstal skutek
a kde
jsem já

Sousoší milenců
brána otevřených pocitů
hladové kontakty v davu

co chceme vědět o lásce
poslední větu
a jaká bude
její polibek

Život projde vším
čím má
smrt neprochází
smrt zůstává

a s ní odchází mládí
i stáří

Odešlo stáří
když předtím na sluníčku
svou přítomností věštilo
tváří polohu slunci

na pár metrech čtverečních
počítalo své bytí
než zemřelo

smutek ukryl cévy srdci
slza oko zatemněla

odešlo stáří
vzpomínka zůstala na dětech
jaké roucho smutku sluší

Moje milá hodná skupina

hudební

už nervou si vlasy

už neběsní

a v klipech nedělají

neprostojnosti

neslušnosti

už vlasy zkrátili

už krokem i dechem

šetří

moje milá hodná hudební skupina

dál hraje dál zpívá a dusí bicí

čas vzal jim

možná jen šustot křídel havraních

a bílé přidal perutě

Utrhlo se mi srdce z kafe
vyšklublo se mi z hrudníku

vyskočilo na stůl dubový
a tam sebou škube, škube, škube

co tady sebou cukáš srdíčko
tady není úkryt ani teplíčko

z kafe nedělej si hlavu
vrať se do hrobu

až dám ti znamení
dělej si potom, co chceš

Fantazii oči nestárnou
stále jsou mladé a krásné

tak jako kdysi u řeky
nesl se pleskot bosých lýtek

fantazie bujná je a ožívá
vždy s darem rozmarného léta

tak jako kdysi vzpomínky
zvedají se a lehají u cesty z bláta

Obdivuji tu naši zem
když rukama snažím se ji obejmout
pulzuje zmatkuje svůj příští život

nechce se nechat
chytit svázat a spoutat
drží se jako já, když jsem byl malý

ta moje země k zulíbání

a jak po ní jdu
hledám kolem sebe
co zanechal mi život

dívám se světem rozžatých lamp
z oken pokojů s poklidem duše
kde rozezní se tón

nechce se nechat
hladit a líbat
sama sebou je v boji i v posteli

Je žeň života
je smutek nádoby
a kola ve vodě
v ovzduší jistoty

uhněteno něco, co

je žeň života
přítomnost, skutek
je tráva v kanále
nahore skřivanova píseň

z prdu kulička, teplá

z pole sklízí se
každý co zasel
úroda z políček
jistotou zde je

dloubnutí loktem

Odkud jsi a proč
tak mluv
slyš slova
dávno vyřčená

alespoň jednou utrnu si květinu
na louce co mi nepatří
já stonek vyříznu mečem u hrdla
vůně labužnická dutiny rozvívá

na louce zelené krytou černým stínem
jen slunce svědkem je dřímoty náhlé
vidět je úděl zapomenutého bohatství
vykvetlé a náhle zašlé pod rukou stínu

kdo je anděl

Sešli jsme se v místnosti

kde křížuje se čas s gotickými sloupy
někde mezi druhým a patnáctým oknem
mezi portréty zavátých listů a čajem
abychom si podali ruce

jen čirou náhodou ve stejnou dobu
světlo proudí sem tam mezi křišťálovými lustry
záclony zmalované od výprasku stolení
my cítili potřebu zaprašit kostmi

sešli jsme se
krátce cukli si pohledem v oči
a potom
    každý z jiného okna
    díval se ven

    dokud nezemřel
z oken sype se listí,
z rámu opadáva letopočet

    někdo louskl prsty

Každou noc
zašlapáváme život
každý den říkáme si
tak ještě dnes

jak temnota v hávu průhledném
sluší černé nostalgii

kdo vstane kdo lehne
koho dostane
smrtka odpoutaná od řetězu
coby divý pes
tiše zkousne

a zapomeneš
to si piš, že vědět nebudeš
jméno a stav,
váhu a barvu pleti

smícháš se se vzduchem
s vánkem co odletí, kamsi
s půdou splyneš v náruči
polkneš chladivý dotek řeky

mám mluvit dál, mám

??

Úsměv
otevřel jsem dveře
co si přejete
to jsem já
je promiňte, já vás nepoznal
tak pojd'te dál

už dlouho u nás jste nebyl
odlesk slunce slabý odvar byl na moje srdce
a nyní po dnech deštivých
jasnozřivost
útěchy

noha přes nohu, vlasy, tvář lesk, oči, klid'ánko
opojení vznáší se stále výš i dál

Člověk dokáže odrovnat člověk
za minutu zničit dům
za sekundu auto

během okamžiku sebe i ty druhé
jak bujné

jedním pohybem
palec nahoru
dolů

jedním polibkem
náznak napětí i shonu

Nedůvěřuj svému stínu
je jako špion stále v patách

chlácholivě podbízí
neskrývavě bílou křivku
ohraničenosti ducha
do temnot nejistých

s nocí mizí žíznivý
leč s ránem znovu
objevuje se a radí
kudy a kam jít,

co dělat
co chtít
i nechtít